

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 353/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], obaja bytom [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátkou JUDr. Sabínou Hodoňovou, Advokátska kancelária JUDr. Patricia Bednářová & JUDr. Sabína Hodoňová, Mariánske námestie 3, Žilina, pre namietané porušenie ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 3 Er 5358/2014-158 z 26. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], obaja bytom [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ v 1. rade“, „sťažovateľka v 2. rade“ alebo spolu „sťažovatelia“), pre namietané porušenie ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 Er 5358/2014-158 z 26. apríla 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že v exekučnom konaní začatom na základe návrhu [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnený“), ktorým sa proti sťažovateľovi v 1. rade ako povinnému domáhal vymoženía pohľadávky v sume 57 000 € s príslušenstvom na základe exekučného titulu – notárskej zápisnice spísanej pred notárom 19. marca 2012, sťažovateľ v 1. rade podaním doručeným okresnému súdu 21. marca 2016 požiadal o odklad exekúcie, v rámci ktorej bolo zriadené záložné exekučné právo na tri nehnuteľnosti, ktoré sú podľa výpisov z katastra nehnuteľností v jeho osobnom (výlučnom) vlastníctve. Sťažovateľ v 1. rade svoj návrh odôvodňoval tým, že hoci dve z nehnuteľností nadobudol za trvania manželstva so sťažovateľkou v 2. rade (uzavretého 27. novembra 2004, pozn.) v roku 2006 a 2014, *„nikdy s ňou nebolo konané ako s účastníkom konania a z tohto dôvodu by exekúcia na nehnuteľnosti v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov mala byť zastavená“*. Tretiu nehnuteľnosť nadobudol sťažovateľ v 1. rade ešte v roku 1997, avšak *„vzhľadom na sumu vymáhanú v exekúcii môže mať postihnutie tejto nehnuteľnosti pre povinného zvlášť nepriaznivé následky. Povinný nemá iné prostriedky, ktorými by mohol vymáhanú exekúciu uspokojiť.“* Okrem toho sťažovateľ v 1. rade poukázal na skutočnosť, že na Krajskom súde v Žiline prebieha konanie o odvolaní sťažovateľky v 2. rade proti rozsudku okresného súdu č. k 18 C 193/2014-35 z 18. júna 2015, ktorým zamietol jej návrh, ktorým sa domáhala, *„aby súd určil, že právny úkon – vyhlásenie odporcu o existencii svojho dlhu vo výške 57.000,- Eur a vyhlásenie odporcu, že súhlasí s vykonateľnosťou notárskej zápisnice..., sú neplatné“*.

Okresný súd napadnutým uznesením odklad exekúcie nepovolil.

Sťažovatelia s rozhodnutím okresného súdu nesúhlasia a opakujúc identické argumenty, ktoré už vzniesol sťažovateľ v 1. rade pred okresným súdom, v sťažnosti tvrdia, že ním *„došlo k zásahu do práva sťažovateľov podľa článku 46 ods. 1, článku 20 ods. 1*

a článku 20 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky. Sťažovatelia majú právo vlastníť majetok a majú právo na ochranu pred zásahmi do ich vlastníckeho práva... Nepovolením odkladu exekúcie môže dôjsť k hrubému zásahu do práv sťažovateľov, následok ktorý nebude možné zvrátiť inak, ako iba ďalším súdnym konaním. V rodinnom dome nachádzajúcom sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] sťažovatelia bývajú so svojimi maloletými deťmi. Záver súdu o tom, že záväznými sú údaje v katastri nehnuteľnosti a ani súd ani exekútor nemajú dôvod z týchto nevychádzať, nemá oporu v zákone. Rovnako nemá oporu v zákone záver o tom, že určenie neplatnosti úkonov obsiahnutých v notárskej zápisnici nebude mať žiaden vplyv na prebiehajúce exekučné konanie.“.

Sťažovatelia zároveň poukazujú na to, že sťažovateľ v 1. rade podal „námietky proti exekúcii spojené s návrhom na zastavenie exekúcie“, avšak ešte uznesením okresného súdu č. k. 3 Er 5358/2014-104 z 31. júla 2015 boli „námietky sťažovateľa proti exekúcii zamietnuté, námietkam proti trovám bolo v časti vyhovené a odklad exekúcie nebol povolený“.

Na základe uvedeného sťažovatelia v petite žiadajú, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením okresného súdu č. k. 3 Er 5358/2014-158 z 26. apríla 2016 bolo porušené ich „právo... podľa článku 46 ods. 1, článku 20 ods. 1 a článku 20 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky“, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľom priznal „nemajetkovú ujmu“ v sume 10 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 303,16 €. Sťažovatelia zároveň žiadajú, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým odloží vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 20 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd konštatuje, že napriek tomu, že sťažovatelia sú v konaní pred ním zastúpení kvalifikovanou právnou zástupkyňou, ktorá koncipovala aj predmetnú sťažnosť, petit v spojení s odôvodnením sťažnosti nie je vymedzený jasne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby bolo možné jednoznačne určiť východisko pre rozhodnutie ústavného súdu o ich veci.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia

ktorých sa v petite domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), musí uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Nedostatok právne relevantného odôvodnenia sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite ani nemôže rozhodovať (napr. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 279/07, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 131/2012, III. ÚS 26/2016 a iné).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd ustálil, že predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľov vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a uznesením okresného súdu č. k. 3 Er/5358/2014-158 z 26. apríla 2016, ktorým na základe návrhu sťažovateľa v 1. rade nepovolil odklad exekúcie vedenej proti nemu ako povinnému.

Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02).

Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci

vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav vecí použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Podľa § 37 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) účastníkmi konania sú oprávnení a povinní; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im

toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

Podľa § 37 ods. 2 Exekučného poriadku ak sú exekúciou postihnuté veci v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, účastníkom konania, ak ide o tieto veci, je aj manžel povinného, ak do začatia exekučného konania nedošlo k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva dohodou alebo súdnym rozhodnutím.

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľa v 1. rade aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia považujú napadnuté uznesenie za nezákonné, s jeho odôvodnením nesúhlasia, pretože sú presvedčení, že už len na základe samotných argumentov sťažovateľa v 1. rade mal okresný súd jeho návrhu na odklad exekúcie vyhovieť.

Pre účely overenia sťažnostných námietok sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorý v tejto súvislosti uviedol:

„Podľa § 70 ods. 1 Katastrálneho zákona... (1) Údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. (2) Údaje katastra, a to údaje o právach k nehnuteľnostiam..., sú hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak...

Z uvedenej normy je zrejmé, že exekútor a súd nemajú dôvod nevychádzať z hodnoverných a záväzných údajov katastra nehnuteľností. Ak je povinný s manželkou presvedčený o tom, že zápis vlastníctva má byť iný, mali a majú možnosť dosiahnuť zmenu zápisu (v katastrálnom konaní, súdnom konaní, notárskou zápisnicou a pod.). Súd nevyklučuje, že môže túto otázku riešiť aj ako predbežnú v sporovom konaní, ale len za účasti manželky povinného (napr. v konaní o vyporiadanie BSM a pod.). V každom prípade by nepostačovalo otázku BSM len tvrdiť, ako to povinný robí v exekučnom konaní (fakticky len poukazovať vo všeobecnosti na znenie zákonných ustanovení a súdnych rozhodnutí), ale aj preukazovať právne významným spôsobom...

Povinný tak isto postupuje pri tvrdení o dôvodnosti odkladu exekúcie...

Nepostačuje nepriaznivú situáciu tvrdiť (všeobecným prepisom zákonných ustanovení), ale preukázať to konkrétnymi údajmi a takisto dokladmi... Takisto nemôže ísť o trvalý stav zvlášť nepriaznivej situácie, ale o prechodný. Povinný ani len nenaznačuje, nieže by to ešte dokladal, o akú prechodnú dobu by malo ísť a od čoho závisí koniec tejto nepriaznivej situácie. Takisto musí mať súd preukázané, že vymoženie tej istej sumy má mať zvlášť nepriaznivý dôsledok pre povinného, ale jej nevymoženie vážne nepoškodí oprávneného...

Súd už uvádzal v prechádzajúcich uzneseniach, že akýkoľvek výsledok konania 18 C 193/2014 nemôže mať vplyv na exekučné konanie už len z hľadiska okruhu účastníkov (povinný a jeho manželka)... Tým je daná odpoveď aj na poslednú námietku. Súd v iných konaniach môže povoliť odklad, ak je aspoň osvedčené, že súvisiaci spor môže mať vplyv na exekučné konanie. Ak taký dôsledok nemožno očakávať pri akomkoľvek výsledku sporu, súd nemá dôvod povoliť odklad.“

Vychádzajúc zo sťažnostných námietok sťažovateľov ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia okresného súdu dospel k záveru, že ho nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho

dôvodu na spochybnenie právnych záverov okresného súdu vyjadrených v jeho rozhodnutí. Podľa názoru ústavného súdu okresný súd v napadnutom uznesení zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľ v 1. rade prostredníctvom svojho návrhu na odklad exekúcie pred ním domáhal.

Okrem toho ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou nie je skúmať motív, prečo sťažovatelia dosiaľ nevyvinuli žiadnu procesnú aktivitu, aby zápis právne relevantných údajov v katastri nehnuteľnosti zosúlادili so stavom, ktorého existenciu síce obaja zhodne tvrdia, avšak dosiaľ nepreukázali. Takáto správanie však podľa jeho názoru odporuje zásade „*vigilantibus iura scripta sunt*“, ktorá vo svojej podstate znamená, že práva patria len bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou.

V tejto súvislosti aj najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 5 Sžf 65/2011 z 19. júla 2012 vyslovil, že: „*V slobodnej spoločnosti je predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení vrátane využitia možnosti podania opravných prostriedkov.*“.

Skutočnosť, že sa konanie pred okresným súdom neskončilo podľa predstáv sťažovateľov, sama osebe nie je právnym základom na namietnutie porušenia ich práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy sťažnosťou podanou ústavnému súdu, pretože do obsahu tohto práva nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 240/2013).

Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti nezistil žiadne skutočnosti nasvedčujúce priamej súvislosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a základným právom sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, predloženú

sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z napadnutého uznesenia okresného súdu taktiež nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľov vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, preto ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

Nad rámec uvedeného ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľov na znenie § 55 ods. 1 Exekučného poriadku (účinného do 31. júna 2016, pozn.), podľa ktorého právo na vec, ktoré nepripúšťa exekúciu, môže tretia osoba uplatniť voči oprávnenému na súde návrhom na vylúčenie veci z exekúcie podľa osobitného predpisu.

Ak sa teda sťažovateľka v 2. rade nielen domnieva, ale vie aj preukázať, že exekúcia je vedená na veci (nehnutelnosti) patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, môže podať excindačnú žalobu podľa § 55 ods. 1 Exekučného poriadku.

Totíž iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo základnej slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011). K tomu treba dodať, že sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy a § 1 a § 7 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov v nej uplatnených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2016